

1890-03-25

AFSENDER

Agnes Slott-Møller, Harald Slott-Møller

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Omtalte personer:

Alfred Bramsen

Georg Brandes

Rasmus Christiansen

Vilhelm Hammershøi

Karl Madsen

Sigurd Wandel

Arkivplacering:

Den Hirschsprungeske Samling.

Andre referencer:

Se evt. Svanholm, "Agnes og Marie.

Breve mellem Agnes Slott-Møller og

Marie Krøyer 1885-1937", Gyldendal

1991, s. 57-61.

DOKUMENTINDHOLD

Agnes Slott-Møller indleder sit lange brev med at forklare, at et stort arbejdspress for at få tilsammen seks malerier færdige til forårsudstillingen på Charlottenborg har afholdt hende og Harald Slott-Møller fra at skrive i lang tid. Bekymring for modtagelsen af værkerne og økonomiske ængstelser har præget ægteparret - og to af værkerne fandt da heller ikke nåde hos censurkomiteen. Hun fortæller desuden, at hun og Harald Slott-Møller har fulgt forelæsninger af Georg Brandes, og at Slott-Møller har portrætteret ham. Men Brandes blev træt af at posere, før kunstneren var tilfreds med resultatet af sine anstrengelser. For det brede publikum vil portrættet dog præsentere sig "stort og mægtigt", bedyrer hun, og "maaske kan Harald en Gang til næste Vinter gøre noget mere ved Hovedet og dets Udtryk, der var mangelfuldt".

En stor ærgrelse er, at Karl Madsen ikke kunne skjule sin manglende begejstring, da ham så malerierne før deres indlevering til Charlottenborg. Hans ringe indsigt i italiensk kunst må være årsag til, at han ikke har forstået deres kunstneriske projekt, skriver Agnes Slott-Møller: Som den øvrige 1870'er-generation er det den nederlandske realisme alene, der er Madsens målestok. Hun reflekterer over smag og udtryk og tilføjer, at hun til en sammenkomst var placeret imellem Wandel og Bramsen under middagen, og de to diskuterede, om indhold eller form var det afgørende i et værk. Hun sætter sin lid til, at kritikerne og publikum med tiden vil forstå, at hun og Harald Slott-Møller har fat i den lange ende... Kun er de pekuniære forhold et problem i ventetiden på offentlighedens anerkendelse.

Der er indlagt et spøgefuldt brev dateret 14. april fra Perme, der staver som en brækket arm, til "lille, sorte Frue" (Alice Hannover). Figurerne i det indlagte brev er opdigtede og optræder også i korrespondancer til andre venner.

TRANSSKRIFTION

Kjøbenhavn 25de Marts 1890

Kjære Venner!

Endelig slaar det Øjeblik, da jeg kan faa Tid og Ro til at skrive til Dem! De maa nu ikke tro, at det har været Ugidelighed og Sløseri, der har været Skyld i, at De ikke før har hørt fra os, men vi har i de sidste 3 Uger haft ligefrem forfærdelig travlt, for ikke alene var det det, at vi efter

at have malet omtrænt .. hver Dag til Kl
4½ maatte passe 2 Forelæsninger af Doktoren
om Ugen¹ og have ham selv hjem med
hjem[sic] og male² efter hver Forelæsning, og male
saalangt ud paa Natten, at vi vaagnede
med stive Rygge næste Morgen, men
al Verdens Vrøvl og Optagethed og Bekymring
og Træthed har plaget os selv efter at
Billederne midt i forrige Uge bleve
Færdige – saa der har været tusinde Grunde

[2]

der har hindret Skriveriet. –

Hvad Bekymringerne angaar, saa bestaar
de væsentligst i, at vi egentlig betragte
dette Slag, hvortil vi har forberedt os
med saa store Anstrængelser, baade aandelig
og legemlige, for hvis Skyld vi har gjort
saa store pekuniære Ofre, paa Forhaand
som tabt. – For det første kommer vi
ikke til at virke med de 6 Billeders samlede
Styrke,³ da Censuren har kasseret "Adam
og Eva" og "Geniet og Uhyret"⁴ – for det andet
blev Portrættet af Doktoren ikke nær
det som Harald havde tænkt sig og villet
haabet! selv vilde han hellere end gærne
have arbejdet mere paa det og ventet med
at fremsende det, men D om at staa
mere endnu for ham vilde Doktoren
intet høre, han var træt og ked af den
Historie og bilder sig ind at have været
herude mange flere Gange end han

[3]

virkelig har – naa! hans Tid er jo kostbar
og morsomt er det sandfærdig ikke at
staa Model – maaske kan Harald en
Gang til næste Vinter gøre noget mere
ved Hovedet og dets Udtryk, der var
mangelfuldt, men saa er . den første
kraftige Virkning af, at det er et godt
Værk er, han her har k gjort er formfuldt[?]

i alfald i de allerklogeste Øjne, for for det store Publikum præsenterer det sig stort og mægtigt og .. i sit storslaaede Anlæg langt ude over hvad Portrætkunst paa Foraarsudstillingen ellers er. – Saa kommer som 3dje Aarsag til Bekymring den at Karl Madsen, hvem vi havde bedt se paa Billederne, inden vi sendte dem bort, fordi vi jo nok tænkte, at han ikke vilde faa dem alle 6 at se samlede paa Udstillingen, tog yderst køligt paa dem alle sammen. – At Karl

[4]

Madsen ikke selv personlig var varmt begejstret for os fik jo endda være, men da hans Ord er Parolen, Tilrettevisningen i den Kreds, der, hvor blandet den end er, dog er den eneste, hvor .. man virkelig interesserer sig for Kunst, det er vil sige, at det ikke vil lykkes os at slaa igennem paa en saa eftertrykkelig Made[sic], at netop i dette Øjeblik at vort Navn dog er sikkert og at vi i det har nogen Garanti for vores Existens. – Det lyder maaske meget dumt og naivt, og men jeg kan igrunden ikke faa i mit Hovede, at Karl Madsen ikke synes om det vi laver. – At det har Mangler kan vi selv tydelig nok se, det behøver vi ikke Andre til at sige os, men at han ikke tiltrods for Manglerne kan se .. glæde sig over Kræfterne og den brændende Vilje til at bruge og udvikle sin Kraft som alle Billederne bærer Vidne om, det er nedslaaende!

[5]

Ikke agter jeg nu at skrive en længere Tale til Forherligelse for os selv, til stinkende Selvros, og det behøves jo heldigvis ikke heller overfor Dem, da vi kender og stoler paa Deres Interesse og Sympathi for os,

men jeg vilde blot sætte Dem ind i de Tanker og Følelser som i disse Dage beskæftiger .. os saa stærkt. – Selvfølgelig sagde Karl Madsen intet egentlig nedsættende om Billederne til os selv, men hans Kølighed, det at han sagde om mit Billede, at det var saa stort – dog kun .. i den Forstand at han mente Alenmaalet – alt saadan noget, som ikke kunde benægtes, som ikke kunde fornærme, men som gik saa rart uden om Sagen. – Vi har siden hørt, at han i Kunstforeningen skal have disputeret stærkt hæftigt med Christiansen om os og vore Billeder, at .. Chr: var for og Madsen imod – det er lidet opmuntrende

[6]

og at Christiansen har været som Forsvarer .. endnu mindre smigrende end at Madsen var Angriber. –

K Naar jeg gør mig Umage for at finde den inderste Grund til at Karl Madsen ikke kan se noget i vore Arbejder, saa tror jeg virkelig den ligger i, at han aldrig har været i Italien, men .. altfor mange Gange i Holland, hvad kan Fotografier hjælpe! eller at han har set enkelte Billeder af Tizian og Veronese i fremmede Gallerier, naar han aldrig har haft nogen Anelse om hvad Masaccios Fresker i Maria del Carmine eller de store allegoriske Figurer i Medici'ernes Gravkapel i San Lorenzo eller selv det sixtinske Kapels Loft er! Hollændernes Realisme, Nøjagtighed Livagtighed Virkelighed den sidder ham og alle 70 halvfjerdsernes Mænd i Blodet, Hammershøj gaar han med til gennem Rembrandt, - men der

[7]

er saa Verdens Ende for ham. –

I Mandens Billeder stødte han sig paa

Abstraktionen, i mit paa, at alle de
døde Ting .. (med Vilje, hvad han vist ikke trode)
kun var saa yderst ringe malte, at
Stolen ingen Stol lignede og Vinduet intet
Vindue, og saa paa, at Farven forekom
ham ren og skrigende, hvilket jeg jo
udtrykkelig havde bestræbt mig for, for
dermed at .. gøre Personerne end mere
fremmedartede og indianske for vor
Tid! – I Doktorens Portræt blev han ved
at tale om, at Dr. jo var saa livlig som
Foredragsholder, medens jo min Mand
aldrig har brudt sig en Snus om
Foredragsholderen, men snarere har
villet male .. Helten i en Tragedie en[d]
en livlig og vittig Foredragsholder! Og
.. Baggrunden er jo den bare Allegori
den store Tomhed uden om den enkelte
Mand og saa store Linier til at virke

[8]

monumentalt med. – Men nu nok
om det. – Det kommer vel offentlig frem
hvad han har ment, eller ikke ment,
bevist .. i Ord til os har han sin Modvilje
har han jo ikke, men dette er hvad vi
har regnet og lagt sammen.–.

P For øvrigt er her ikke saa særdeles meget
at melde om, vi .. var i Fredags til
en festlig Sammenkomst af Kunstnere
i Seekamps Lokale vi spiste til Middag
sammen først og siden dansede og
passiarede, der var en rigtig god Stemning.
.. Jeg var saa lykkelig tilbords at have Hr
Wandel og paa den anden Side Hr Bramsen.
Kun var det jo i Forening med Indbydelse
for Madsen ikke meget oplivende at høre
Wandel forklare at det jo i Malerier var
saa ligegyldigt "dette med Indholdet", alt
var .. jo lige godt, lidt Solskin paa en
Mur var jo rigelig Opgave nok, – medens

Hr Bramsen paa den anden Side

[9]

erklærede at dette med Indholdet "tænkte han slet ikke" paa i et Maleri, nej! Billedets Tone, Farven, hvad han vilde kalde Billedets Melodi, det man kunde se paa $\frac{1}{2}$ Mils Afstand, det var for ham det væsentligste. – Tror I saa ikke nok at det ender med Ladegaarden⁵ for os? – Jeg vilde nu ikke gærne have, at De skulde tro, at vi føle os meget kuede af disse Stød tvertimod, vi er af et saa stridigt, arrigt og onskabsfuldt Temperament, at der ligger en stor Fornøjelse i at tænke paa, at det bliver d'Hrr Kritici og Publikum, der i Længden bliver nødte til at rette deres Smag og Fordringer efter os, [dobbeltunderstreget] intet bedre Bevis kunde findes for at vi duer end det, at vi ikke passer de til de Maal og Fordringer som i Øjeblikket er de lavede, indrettede og opstillede af et højtlært Publikum selv om det er det, der ansér sig for det allerfineste!

[10]

Materielt sét er det lidt ængsteligt om vi i dette kritiske Øjeblik, hvor vore Penge snart er færdige, ingen Lykke gør – ideelt, er det jo bare godt, at vi ikke er som de Andre.

Se, jeg havde nu skrevet dette Brev mens Manden var i Byen og havde mént, at han skulde slutte det af, naar han kom hjem. – Men efter, at jeg nu har læst det for ham, siger han, at jeg har skrevet om alting og at han intet har at tilføje. Jeg vil derfor slutte af, for at De dog kan faa Brevet nogenlunde snart og ikke være altfor misfornøjede med os. –

Skriv os snart til om hvad De mener om Italien og modtag imidlertid de venligste Hilsner

fra Deres Venner

Slott-Møllers

[11]

Brev fra Perme til den lille, sorte
Frue!

Kære Frue! Jaj har de got
di andre har de aasse got!
Vi har faaet en lille Dreng
de er især min, han er lilere
en jaj, han hejer Fræ'rik
han har glatbørstet Haar,
han er arti, han tu'er
naar jæ slar ham!
Snurrelurrelej æ saa trollet
i denne Ti, én ha muled
a hinnes Bilde, nu
ve hun gøre saadden ræsom-
me

[12]

Konst[?] se han. Bib
aa Dubbe æ saa rare, de
vasker maj om Maarningen,
saa skraaler jaj, saa
skenner Hæren! Vi ha
væt paa Dansebjærg, vi
svirrede om, vi hade
Raaser paa vores Kjaaler
Iltæd syns vi va søde!
Vi va dolie igaar, vi hade
aandt i vorres Halse, vi
va saa sye, vi va nær
døde, Heren puttede vos i
Seng aa givede vos Totti,

[13]

saa blev vi fulle, saa
sov vi, saa ble vi raske
Ve De va Frue, naar
Heren kør mæ vos i
Omnibus, saa tror vi
alti vi ska ner te Dem om

Aftningen, saa ska vi
aldri, saa bliver vi lit uartie,
faa vi ve derné, saa trægger
Heren vos faabi aa sier
De æ i Etaljen, saa
sugger vi, saa de svupper
i vos. Kommer Di
snar hjem? vi ska snar

[14]

po Lanned, de ælsger vi,
faa dær æ saa ønde
varmt, aa grønne Skaage
aa store Engge, aa Løngbagger
aa saa gaar vi ud en
Sommerda aa høre
Fulesang som ka vor
Hjærte røre aa⁶ de
ælsger Snurrelurrelej!
aa jaj Perme og vos alle sammen
faa ælles brø vi aas slet
egge om a være i Varden
men Jylland æ got!
ærbødist
Permelille

¹ Forelæsningsrækken synes at have omhandlet moderne, fransk litteratur, hvilket omtales i et brev dateret 20. december 1889 til Marie Krøyer fra Agnes Slott-Møller. Heri nævner hun også ægtefællens arbejde på portrættet af Georg Brandes. Se Svanholm 1991, s. 57-61.

² Portrættet af Georg Brandes er i Nationalmuseets samlinger, og Det kgl. Bibliotek har et forstudie, mens en gentagelse af værket blev købt på Christie's af Detroit Institute of Art.

³ Malerierne blev indleveret til Charlottenborg, og følgende fire blev udstillet: Agnes Slott-Møller: "Dronning Margrethe og den jydsk Adel" (kat. 310). Harald Slott-Møller: "Portræt af Hr. Dr. Georg Brandes" (kat. 311); "Efteraarslandskab med stor staffage" (kat. 312); "Portræt af Frøken R." (kat. 313).

⁴ De to kasserede malerier omtales i et brev til Marie Krøyer, hvor Agnes Slott-Møller forudser, at "Geniet og Uhyret" ikke vil gå gennem censuren: "[...] det gestalter sig i én for de satte Herrer i Udstillingskomiteen saa besynderlig Form, at han vel neppe faar det frem." Se Svanholm 1991, s. 57-61.

⁵ Referencen til Ladegaarden er lidt uklar, men stedet må være Henneberg Ladegård ved Fredericia, hvor ægteparret opholdt sig efter deres borgerlige vielse i maj 1888.

⁶ Referencen i disse linjer er til "Jeg gik mig ud en sommerdag at høre" af N.F.S. Grundtvig. Teksten er fra 1847 og baseret på en skandinavisk folkemelodi og -tekst fra 1600-tallet. Første vers af Grundtvig lyder: "Jeg gik mig ud en sommerdag at høre fuglesang, som hjertet kunne røre, i de dybe dale, mellem nattergale og de andre fugle små, som tale."

Ajndelen 25 de Maart 1890

Hyere Venner!

Endelig sloan det Gyldik, da vi kan see
Tid og Rette at skrive til dem! De
men nu ikke tro, at det har vaeret Ugydelig
Tid og Slæsen, der har vaeret Skyld i, at
de ikke for har hørt for os, men vi har
de sidste 3 Uger haft ligesom forferdelig
trævet, for ikke alene var det det, at vi efter
at have maalt antient ~~og~~ kun blev til 3
4½ maatte passe 2 Forelesninger af Doktoren
om Ugen og har kun selv lyttet med
og male efter den Forelesning, og male
salamt ud for Natten, at vi traagtede
med etre Pisse næste Morgen, men
at Verdens Trivsel og Optagethed og Bekymring
og Træthed har plogt os selv efter at
Billederne midt i forrige Uge blev
ferdige - som du har vaeret temmelig Grund

der har hindret Skrivet --

Med Betsyningerne angaa, na betæn-
de ~~velegtheden~~ i, at vi egentlig bebragte
dette Slag, hvortil vi har forbrudt os
med saa store Muleængelser både aandelig
og legemlig, for hvis Skjæde vi har gjort
en store pekuniære Ofre, men forbrudt
osse tabt -- Fordet jvnt Rummet er
ikke til at riike med de 6 Billedens samlede
Stykke, da Censuren har kastet, Adam
& Eva's, Gennet & Ulygget -- for det andet
blen Portraet af Doktoren ikke var
det som Harald havde tænkt sig & villet
have! seer vilde han hellere end selve
hans arbejdet mere for det & ventet med
afperende det, men som et stort
mere endim for hans vilde Doktoren
vintet hns, han var træt & ked af den
Historie & bedte sig ind at have ventet
hunde meget flere Gange end han

nikels, har — men! hans Tid er jo kortbar
og morsomt er det sandfærdig, ikke at
staa ellodet — men kan Harald en
Gang til næste Vinter give noget mere
end Hovedet og dets Udtryk, der var
mangelfuld, men ~~han~~ den fin
præjige Virkningen af, at det er et godt
Værk ~~og~~ han har kun begynt et smukt
i alfald: de allerklogeste Opn, for
det store Publikum præsentere det sig
stort og mestret og be: rit sterskede
Aulag langt ude over hvad Portretkunsten
per Forsaansdsstillingen eller er. —
Den Paanen som Edje saasig til Bekyng
den at Karl Medsen, hvem i herde bedt
se for Billederne, inden i seridte dem
helt forbi i en nok templet, at han
ikke vilde for dem alle 6 at se
samlede per Udstillingen, tag yderst
køligt per dem allesammen. — Det Karl

Madsen ikke selv personlig var vant
begynt for os på en uddannelse, men
da hans Ord er Paalen, Tilrettelæggelse
i den Kreds, der, hvor blandt den end
der er den eneste, hvor det man virkelig
intenerer sig for Kunst, det er vil sig,
at det ikke vil lykkes os at den igennem
pen er en eftertrykkelig Måde, at vel
i dette Øjeblik at være Naar det er sikkert
og at vi: det har nogen Garanti for en
Eksistens. - det lyder måske meget dumt
og snarligt, men jeg kan igennem ikke
for i mit Hoved, at Karl Madsen
ikke synes om det vi laver. - At det
har Mangel kan vi selv tydelig nok se,
det behøver vi ikke chudie til at sige os,
men at han ikke altid for Mangel
kan se det og glæde sig om Kraften
og den brændende Vilje til at bruge
og udvikle sin Kraft som alle Billeder
samt Vidne om, det er nedslående!

Ikke agter jeg nu at skrive en længere Tale
til Forskyldere for os selv, til stinkende
Selvros, og det behøves jeg heldigvis ikke
heller mig selv den det vi kendes, og det
for den Guldum; Syrupalki for os,
men jeg vilde blot sætte den ind i de
Tanker og Følelser som i disse dage
berøstige ved os selv. - Selvfølgelig
sagde Karl Madren mit egentlige nedsettelse
om Billedet. Til os selv, men hans
Rigtighed, det at han sagde om mit Billede,
at det var en stor - dog kun ^{den} Fortælling
at han mente Alverden - alt sådan
nogen som ikke kunde bevises, som ikke
kunde forsvares, men som gik saa
rart uden om Sagen. - Vi har siden
hørt, at han i Rensningsen skal have
disjuteret stærkt med Christensen
om disse Billeder, at Chr: var for
og Madren ind - det er lidt egentlig

og at Christian har været som Fosca
og endnu mindre smigende end at
Madam var Angjorte. -

Men når vi ser mig Uuoge for at finde
den vidensk. Grund til at Korte Madam
ikke kan se noget i sine Malerier, saa
tror vi virkelig den Agge i, at han aldrig
har været i Italien, men er alligevel mange
Gange i Holland, hvor han Fotografier
hjelpe! eller at han har set enkelte
Oulder af Tizian og Veronese i fremmede
Gallerier, naar han aldrig har hørt
nogen Andre om hvad Masaccio's
Fresker: Maia del Carmine eller de
store allegoriske Figurer: Medici'erne
Gartkapel: San Lorenzo eller selv
det vestlige Populo's Loft er: Hollandske
Realisme, Nojagtighed Livagtighed Yndelig
den viden naar og alle haloffjendserne
Mand: Bledet, Kammertid, naar han
med to gemmer Rembrandt, - men der

er som Verdens Ende for ham. -

I Mandens Billeder stødte han sig paa
Abstraktioner, i mit navn, at alle de
døde Ting ~~med~~ (med Hjelpe, hvad han mit (de)
Bum var en ydret ringe mætte, at
Stolen ringe Stof ligende og Viiduet intet
Viidue, og som navn, at Farne fremkom
hann som og skrigende, hvilket jeg i
udtrykket, hende betragte mig for, for
derved at ~~gøre~~ ^{gøre} Personerne end mere
penumbraerte og indianske for en
Tid! - I detlignende Portrat blev han ved
at tale om, at Dr. jeg var som hellig om
Foredragsholder, medens jeg min Mand
aldis har hudd sig en Dums om
Foredragsholderen, men senere har
villet male en Helten en Tragedie en
en livlig gættis Foredragsholder! Og
I Begyndelsen er jeg den bare Allergi
den store Trøst ad den om den enkelte
Mand og som store henni til at rakte

monumentalt med. - Men nu nok
om det. - Det kommer vel offentlig frem
hvad han har ment eller ikke ment,
derint til i Ord til os ~~hæder~~ sin Medicin
han har jo ikke, men dethes hoder
har regnet sig langt sammen. —

Först er han ikke som sædvanlig meget
at melde om, vi har i Fredens Tid
en jellig Sammenkomst af Kæmpe
Tuckanys Lokale vi spiser til Middag
sammen paa siden daude og
passende der var en rigtig god Skem
I var sin lykkelig tilfælde at høre Mr
Wandel og paa den anden Side Mr Brauns
Der var det jo i Forening med Indlyst
paa Medicin ikke meget oplevende at høre
Wandel forklare at det jo i Maleri var
ogsaa ligegyldigt, dette med Indlyst, at
var jo lige godt lidt Solskin paa en
Men var jo rigtig Ogsaa nok, - vedes
Mr Brauns paa den anden Side

erklænde at dette med Indholdet Tænktes
han selv ikke "som i et Maleri, nej! Billedets
Tone, Fæm, hvad han vilde kalde
Billedets Melodi, det man kunde se
som $\frac{1}{2}$ Miles afstand, det var for ham
det væsentligste. — Troz Troa ikke nok
at det ender med Ladegården for os?
I vilde mig ikke glemme høre, at de skulde
at vi ikke os meget Ruende af denne Stod
kædetimod, vi er af et saa stridigt, arrigt
og ondskaabspædt Temperament, at de lige
er det Fornøjelse: at tænke paa, at det
blivom d'Her Kritici, Publikum, der
i hoveden bliver medle til at rette deres
Smag og Fordringer efter os, intet liden
Bene kunde findes for at vi deres end det
at vi ikke passer de til de Meest og Fordringer
som i Publikum er de laveste, indvittede,
og opstillede af et højtant Publikum selv
som det er det, der mener at for det alleførte!

Materialiet er det lidt angiveligt om i
dette kritiske Brev, som vor Dreyer
er paa sig selv, og sig selv sig - idet, er det
gaaet hende godt, at vi ikke er som de Jøde.

Se, jeg havde nu skrevet dette Brev men
Manden var: Byen og havde ment, at
han skulle slutte det af, men han
kom hjem. - Men efter, at jeg nu
har læst det for ham, siger han, at jeg
har skrevet om alle, og at han end
har et tilføjelse for et dybt slut
af, som at alle der kan fra Brent
nogenlunde snart og ikke bare alle
misforstået med os. -

Skriver os snart til om hvad de
men om Staten og med
indledt den enkelte Tid
for den Venner

Skott-ellens

Enn for Berne til den lille, søde
+ frue!

Øhøe Frue! Jaj har de got
di andre har de aasse got!

Vi har faat en lille Dreng
de er isse min, han er lille
en jaj, han hejer Fræ'rik,
han har glatteøstet Haar,
han er artig, han tu'er
naar ja slar' ham!

Smerreberrelej d saa tollet
i denne Ti, en ha muled
a himnes Bilde, nu
ve kun give saadden ^{raa} ^{alson}
m

Konstet er han, Bib
en lube og saa roe, de
vasker mig om Maaning
saa skraaler jeg, saa
skemmer Heren: Vi ha
vet fra Dannebrog, vi
svirrede om, vi hade
Raaser fra vorus Kilde
Jestet synes vi va ede!
Vi va dotie igaa, vi hade
aandt i vorus Klase, vi
va saa eye, vi va har
dode, Heren puttede vos i
Seng og givde vos Totte,

saa blev vi fulle, saa
sov vi, saa ble vi raske
Ve De og Fine, naar
Herren kør med os i
Omnia, saa tror vi
alt vi ska ner te dem om
Aftningen, saa ska vi
aldri saa bliv i Lituartie
for vi ve derne, saa traegge
Herren os jaali aa sier
Di a i Etaljer, saa
sugger vi, saa de ovlyppu
i vos. Komnu Di
snar hjem, vi ska snar

jo Lammud, de elsker vi,
faa der a saa ondt
varmt aa grønne Skaar
aa store klinge, aa Løngbagger
aa saa gaar vi ud en
Somnuda aa høre
Fulesang som Ra vor
Kjorte røre aa de
alger Smurrelurelej!
aa jaj Berne y vos allesammen
faa alles brø vi aa, let
egge om a vare: Varden
men Jylland a got!
erbødigt
Pinnille